

Anna Syrjänen-Filppu

Elin

ELIN

Anna Syrjänen-Filppu

ELIN

Balladi

© 2020 Anna Syrjänen-Filppu/Puustellin tarinat-
kirjallisuusseura (Julk.)

Kannen suunnittelu: Fileas Fogg
Sisuksen taitto: Anna Syrjänen-Filppu

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3564-0

ELIN

Kasarmi oli venäläisten rakentama vajaa kymmenen vuotta sitten. Punatiilisiä rakennuksia oli vierä vieressä, oli upseerien asuntoja, sairaala ja leipomorakennus ja hevostallit. Suurin rakennus oli pitkä kasarmi, kaksikerroksinen tiilikolossi, jossa venäläinen sotaväki oli asunut. Venäläisten punatiilinen kirkko oli mäellä, lähellä kasarmin porttia. Kulaiset kupolit loistivat kasarmille ja kyläänkin. Kirkon kellojen soitto kiiri usein iltasella läpi koko kylän.

Iltaurinko teki laskuaan läntisellä taivaalla. Nuoren naisen väsynyt katse haki kultaista kirkontornia. Tummat silmät olivat väsyneet ja kirvelevät. Vaikka nuori nainen ei kokenutkaan saavansa uskonnosta ja

jumalasta mitään lohdutusta, niin kultainen kirkontorni ja kultaiset kupolit kuitenkin lohduttivat. Ehkä ne toivat mieleen sen, että piikkilankojen ulkopuolella oli elämää, että elämä oli tornin ympärillä lentävissä linnuissa ja että siellä oli vapaus. Ilta alkoi hämärtää. Kohta olisi nimenhuuto ja sitten heidät komennettaisiin sisään, kunnes tuskaisen yön jälkeen taas aamulla olisi isolla kentällä nimenhuuto. He saivat olla yöt sisällä kasarmin pitkässä kaksikerroksisessa rakennuksessa. Yöt olivat näin toukokuun alussa vielä kylmiä. Onneksi ei kuitenkaan enää ollut lunta. Hiekkakentän reunalla nurmikko jo vihersi ja joku vangeista oli nähnyt piikkilanka-aidan ulkopuolella jo ensimmäisen leskenlehden.

Ensimmäinen viikko

10.5.1918

”Mitä jos ei tulisikaan nimenhuutoon, mitä jos olisin näkymätön, mitä jos lentäisi lintuna pois. Minulla on vähän paperia. Minulla on pieni lyijykynä hameeni poimuissa. Minä kirjoitan, että pysyisin järjissäni. Kuinka kauan aikaa siitä on, kun piikkilanka-aidat ympäröivät minut, meidät? Meitä on täällä satoja, ehkä tuhansia. Hassua, koskaan en ole nähnyt näin paljon ihmisiä yhdessä paikassa. Toki tiedän, että ihmisiä on paljon maailmassa, mutta että täällä kylän kasarmilla näyttäisi olevan enemmän ihmisiä kuin koko kylässä. Ehkä se vain näyttää siltä, koska meidät kaikki on ahdettu saman piikkilanka-aidan

sisään. Mutta oikeastaan tässä ei ole mitään hauskaa.

Me ihmiset, jotka luulimme taistelevamme oikeuden ja uuden maailman puolesta olemme piikkilanka-aitojen takana. Ei tullut tähän kylään eikä tähän maahan uutta, tasa-arvoista järjestystä. Me taistelimme oman maan puolesta, oman maan ihmisten puolesta sortajia vastaan ja luulimme että voitamme. Häviö on raskas kantaa ja tulevaisuus yhtä tumma kuin metsälammen vesi, josta pohjaa ei näy. Minä en koe tehneeni mitään väärää. Yhä edelleen uskon ihmisten tasa-arvoisuuteen ja yhdenvertaisuuteen. Uskon että maailma muuttuu vielä. Sodat loppuvat ja rauha palaa maailmaan. Vanha feodaalinen yhteiskunta murtuu ja meidän lapsemme tulevat saamaan koulutusta samaan tapaan kuin rikkaiden lapset nyt. Lapsemme saavat kasvaa itsenäisessä ja vapaassa maassa. Olen ollut tekemässä sitä itsenäistä maata.

Tiedän, olen idealisti kuten Franskin. Mietin että alussa oli vain aate ja ajatus valtiosta nimeltä Suomi. Myös ajatus ihmisten tasa-arvosta oli kuitenkin jossain

taustalla. Sitten tuli sota, joka on kai välttämätön uuden syntymiseen. Mutta sota on kauheaa. Tämä sota oli sota veljeä vastaan, omaa kansaa vastaan. Sota on melkeinpä hirvittävämpää kuin kuolema. Tosin sodassakin kuolla ja kuolema sodassa ikään kuin pyhittää ihmisen entisen elämän.

Näin toukokuussa illat ovat vaaleita ja valoisia, mutta kohta on nimenhuuto, joka palauttaa meidät piikkilankojen ympäröimät ihmiset todellisuuteen. Kynä on piilotettava ja oltava niin näkymätön kuin suinkin mahdollista.”

Elli pisti kynän hameensa poimuihin. Siinä lähellä olivat Frans ja Hanna, hänen ystävänsä, jotka olivat vangittu samaan aikaan kuin Elli. He nukkuivat pitkässä kasarmissa, missä venäläiset sotilaat olivat majoittuneet silloin kun venäläisiä sotilaita vielä oli ollut maassa ja oli ollut keisarikunta. Siitä ajasta tuntui olevan paljon aikaa, vaikka viimeiset venäläiset olivat lähteneet vasta sodan aikana maasta pois. Kohta kutsuttaisiin kaikki vangit

nimenhuutoon. Elli huoasti ja nälkä kurni vatsassa. Nimenhuutoon kokoonnuttiin juuri siihen isolle kentälle, jossa he, vangit päivisin istuivat ja kävelivät edestakaisin. Heitä oli siellä satoja, ellei tuhansia, ryysyisiä ja likaisia ihmisiä, kasvot totisina. Vankeja tuli joka päivä lisää. Hanna tarttui Ellin käteen ja he lähtivät iltanimenhuutoon. Frans seurasi heitä hiljaisena.

11.5.1918

”Kirjoitin että on oltava niin näkymätön kuin mahdollista. En halua mitenkään itseäni korostaa, mutta minut kai aina huomataan. Olen melko pitkä ja nyt laiha, koska ruoka on mitä on. Minulla on tummat, pitkät hiukset, joita en halunnut leikata lyhyiksi, vaikka ystäväni omat hiuksensa leikkasivatkin. Rakastan tummia hiuksiani. Nyt ne ovat huivin peittämät ja letillä. Tuntuu että jos leikkauttaisin hiukseni, myös minusta katoaisi jotain, minuus tai oma voimani. Tosin tällä hetkellä minussa ei

"Mitä jos ei tulisikaan nimenhuutoon, mitä jos olisin näkymätön, mitä jos lentäisi lintuna pois. Minulla on vähän paperia. Minulla on pieni lyijykynä hameeni poimuissa. Minä kirjoitan että pysyisin järjissäni." Näin kirjoittaa Elli ja tästä alkaa tarina Ellista ja hänen ystävistään keväällä 1918. Tarina sijoittuu pienen kylän vankileirille ja sen kolmeen tuskan viikkoon. Leirille on koottu punavankeja ympäri Kymenlaaksoa. Tämä on kertomus ihmisyyden katoamisesta. Kertomus ihmisistä, jotka eivät halunneet tulla kohdelluiksi maanpettureina. Tämä kertomus on samalla fiktiivinen ja tosi, surullinen ja toivoa antava.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi